

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 16 lutego 2009 r. – Gebr. Weber GmbH przeciwko Jürgen Wittmer

(Sprawa C-65/09)

(2009/C 90/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Gebr. Weber GmbH

Strona pozwana: Jürgen Wittmer

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy art. 3 ust. 3 pkt 1 i 2 dyrektywy 1999/44/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one krajowemu przepisowi ustawowemu, zgodnie z którym sprzedawca w przypadku niezgodności z umową dostarczonego towaru może odmówić usunięcia tej niezgodności w sposób zaproponowany przez konsumenta, jeśli wiązałoby się to dla sprzedawcy z kosztami, które w porównaniu z wartością, jaką miałyby towary gdyby nie występowała niezgodność i biorąc pod uwagę znaczenie niezgodności byłyby nadmiernie wysokie (całkowicie nieproporcjonalne)?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy przepisy art. 3 ust. 2 i ust. 3 akapit 3 wymienionej dyrektywy należy interpretować w taki sposób, że sprzedawca w przypadku przywrócenia zgodności z umową poprzez zastąpienie musi ponieść koszty demontażu towaru niezgodnego z umową z rzeczy, do której konsument go wmontował zgodnie z jego charakterem i przeznaczeniem?

⁽¹⁾ Dz.U. L 171 z 7.7.1999, s. 12.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas w dniu 16 lutego 2009 r. – Kirin Amgen, Inc. przeciwko Lietuvos Respublikos valstybinis patentų biuras

(Sprawa C-66/09)

(2009/C 90/27)

Język postępowania: litewski

Sąd krajowy

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Kirin Amgen, Inc..

Strona pozwana: Lietuvos Respublikos valstybinis patentų biuras

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w odniesieniu do Republiki Litewskiej za datę wejścia w życie rozporządzenia, o której mowa w art. 19 ust. 2 rozporządzenia nr 1768/92⁽¹⁾, należy rozumieć datę jej przystąpienia do Unii Europejskiej?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, jaki związek dla celów obliczania sześciomiesięcznego terminu istnieje pomiędzy art. 19 i art. 7 rozporządzenia nr 1768/92, oraz który artykuł należy stosować w niniejszej sprawie?
- 3) Czy zezwolenie na wprowadzenie na rynek we Wspólnocie rozpoczęło obowiązywać w sposób bezwarunkowy w Republice Litewskiej w dniu jej przystąpienia do Unii Europejskiej?
- 4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie, czy początek obowiązywania zezwolenia na wprowadzenie na rynek należy zrównać z jego wydaniem w rozumieniu art. 3 lit. b) rozporządzenia nr 1768/92?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) 1768/92z dnia 18 czerwca 1992 r. dotyczące stworzenia dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych (Dz.U. L 182, s. 1)

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 2 grudnia 2008 r. w sprawie T-362/05 Nuova Agricast Srl i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 17 lutego 2009 r. przez Nuova Agricast Srl i in.

(Sprawa C-67/09 P)

(2009/C 90/28)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Nuova Agricast Srl, Cofra srl. (przedstawiciel: M. A. Calabrese, avvocato)

Druża strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:

Tytułem żądania głównego:

- uchylenie zaskarżonego wyroku również w części, w której orzeczono, że brak było jakiegokolwiek nieprawdy w piśmie z dnia 29 maja 2000 r., oraz oddalenie z tego powodu co do istoty również powództwa wzajemnego Komisji;
- orzekając o kwestiach objętych środkami organizacji postępowania z dnia 2 marca 2006 r., stwierdzenie, iż dokonując określonych w skardze w pierwszej instancji czynów, Komisja dopuściła się ciężkiego i oczywistego naruszenia prawa wspólnotowego oraz wyrządziła szkodę majątkową wnoszącym odwołanie;
- skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd celem zadecydowania o kwestiach nieobjętych środkami organizacji postępowania z dnia 2 marca 2006 r.;
- oraz w przedmiocie kosztów
 - i) obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach,
 - ii) bądź zastrzeżenie orzeczenia o kosztach;
- lub też, jeżeli nie uzna, że sprawa podlega rozpatrzeniu co do istoty.

Tytułem żądania ewentualnego:

- uchylenie zaskarżonego wyroku również w części, w której orzeczono, że brak było jakiegokolwiek nieprawdy w piśmie z dnia 29 maja 2000 r., oraz oddalenie co do istoty również powództwa wzajemnego Komisji;
- skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- zastrzeżenie orzeczenia o kosztach.

Zarzuty i główne argumenty

PIERWSZY ZARZUT NIEZGODNOŚCI Z PRAWEM: naruszenie prawa poprzez uznanie przez Komisję za dozwolony systemu pozostającego w sprzeczności z zasadami pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań i niedyskryminacji przedsiębiorstw uczestniczących w tym samym systemie pomocy; będące tego rezultatem naruszenie art. 87 WE i orzecznictwa wspólnotowego stanowiącego, że postępowanie przewidziane w art. 88 WE nie może nigdy stanowić instrumentu obchodzenia lub naruszenia przepisów i zasad prawa wspólnotowego i które uznaje, że Komisja nie może zezwolić na system naruszający przepisy lub zasady prawa wspólnotowego.

Wnoszący odwołanie utrzymują, że Sąd Pierwszej Instancji dokonując wykładni decyzji z 1997 r. tak jak to uczynił w pkt 81 zaskarżonego wyroku, nadał całemu systemowi pomocy, który ona zatwierdza, wykładnię czyniącą go niezgodnym z zasadami pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań i niedyskryminacji, ponieważ tak interpretowany system dostarczając przedsiębiorstwom, które zgłosiły wniosek po raz pierwszy w drugim przetargu w 1999 r., dokładnych zapewnień co do okoliczności, że również one mogły w razie konieczności ponownie złożyć taki wniosek w następnym przetargu, czynił takie ponowne złożenie logicznie niemożliwym, ponieważ przetarg taki nie mógł się odbyć po 31 grudnia 1999 r., chociażby ograniczał się jedynie do ponownego złożenia. Wnoszący odwołanie wnioskują z tego, iż tak interpretowany system naruszałby oprócz zasad pewności prawa i ochrony oczekiwań także zasadę niedyskryminacji, ponieważ nie zezwalałby jedynie przedsiębiorstwom, które uczestniczyły po raz pierwszy w drugim przetargu w 1999 r., na to, na co zezwalałby natomiast wszystkim przedsiębiorstwom, które uczestniczyły w poprzednich przetargach.

DRUGI ZARZUT NIEZGODNOŚCI Z PRAWEM: Naruszenie prawa poprzez zaniechanie kontroli, czy przyjętą przez niego wykładnię decyzji zatwierdzającej z 1997 r. można było zastąpić inną zapewniającą poszanowanie zasad przywołanych powyżej. Wynikające z tego naruszenie orzecznictwa nakładającego na sąd obowiązek takiej kontroli i takiego zastąpienia.

Wnoszący odwołanie utrzymują, że dokonując w sposób ogólny i abstrakcyjny wykładni systemu w postaci, w jakiej zatwierdza go decyzja z 1997 r. Sąd zaniechał sprawdzenia, czy przyjętą przez niego wykładnię można było zastąpić inną zapewniającą poszanowanie zasad przywołanych powyżej, dopuszczając się tym samym naruszenia prawa, ponieważ naruszył orzecznictwo, zgodnie z którym jeżeli przepis wtórnego prawa wspólnotowego można poddać więcej niż jednej wykładni, to należy dać raczej pierwszeństwo tej wykładni, która zapewnia zgodność przepisu z traktatem WE, niż wykładni prowadzącej do uznania jego niezgodności z tymże traktatem.

TRZECI ZARZUT NIEZGODNOŚCI Z PRAWEM:

Wnoszący odwołanie utrzymują, że zaskarżony wyrok w części, w której (pkt 50 i 51) wyklucza obecność nieprawdy w piśmie z dnia 29 maja 2000 r., jest oprócz przeinaczenia okoliczności faktycznych dotknięty błędem w interpretacji tego pisma i powinien zostać uchylony, oraz że powinno zostać oddalone co do istoty również powództwo wzajemne Komisji zmierzające do wykreślenia ze skarg podniesionego przez wnoszących odwołanie oskarżenia, że poświadczyla ona nieprawdę, redagując pismo z dnia 29 maja 2000 r. w sposób, który pozwalał rozumieć, że to władze włoskie nawet nie wspomniały na posiedzeniu w dniu 16 maja 2000 r. o istnieniu przedsiębiorstw zaliczających się do kategorii trzeciego przetargu.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2008 r. w sprawie T-335/07 Volker Mergel i in. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 23 lutego 2009 r. przez rzeczników patentowych Volkera Mergela, Klausa Kampfenkela, Burkarta Billa i Andreasa Herdena

(Sprawa C-80/09 P)

(2009/C 90/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Volker Mergel, Klaus Kampfenkel, Burkart Bill i Andreas Herden (przedstawiciel: adwokat G.P. Friderichs)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylene orzeczenia drugiej izby europejskiego Sądu Pierwszej Instancji z dnia 16 grudnia 2008 r. (sprawa T 335/07-33), doręczonego wnoszącym odwołanie w dniu 18 grudnia 2008 r. za pośrednictwem faksu;
- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu z dnia 25 czerwca 2007 r. (sprawa R0299/2007-4);
- obciążenie Urzędu kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem sporu jest kwestia, czy pojęcie „Patentconsult” może podlegać ochronie jako znak towarowy dla usług należących do klas 35, 41 i 42. Sąd Pierwszej Instancji stanął na stanowisku, że „Patentconsult” jest określeniem, które w bezpośredni i konkretny sposób opisuje rzeczzone usługi.

Na poparcie odwołania wnoszący je podnoszą zarzuty dotyczące błędnej wykładni i nieprawidłowego zastosowania art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 40/94.

W pierwszym zarzucie wnoszący odwołanie wskazują, że Sąd błędnie zakwalifikował rozpatrywany znak towarowy jako neologizm, który nie różni się w znacznym stopniu od zwykłej sumy znaczeń elementów opisowych. Sąd oparł swe stwierdzenie, że rozpatrywany znak towarowy pozbawiony jest charakteru odróżniającego, na tym, że znak towarowy „Patentconsult” ma zwykłą budowę występującą w podobnych określeniach takich jak „patent consulting” czy „patentconsultancy”. Taka kwalifikacja jest jednak błędna, ponieważ określenie „Patentconsult” nie ma właśnie budowy zwykłej, czyli zgodnej z zasadami gramatycznymi, tylko odchodzi od tych zasad i stanowi w związku z tym nowe, przyciągające uwagę określenie, które w znacznym stopniu różni się od zwykłej sumy znaczeń elementów „patent” i „consult”.

W drugim zarzucie wnoszący odwołanie podnoszą, że Sąd błędnie orzekł, iż znak towarowy „Patentconsult” ma wyłącznie charakter opisowy. Sąd wyszedł z założenia, że przy ocenie charakteru opisowego nie ma znaczenia, czy do opisu chronionych usług można użyć innych określeń. Wnoszący odwołanie uważają jednak, że do opisu tych usług należy wręcz użyć innego określenia niż „Patentconsult”, aby można było sprostać wymogowi konieczności pozostawienia niektórych oznaczeń do swobodnego używania. Błędne z gramatycznego punktu widzenia określenie „Patentconsult” właśnie nie jest właściwe do opisu tych usług.

W trzecim zarzucie wnoszący odwołanie podnoszą, iż Sąd niesłusznie uznał, że wcześniejsza decyzja Urzędu w sprawie dotyczącej znaku towarowego „Netmeeting” i wyrok Trybunału w sprawie C-383/99 P dotyczącej znaku towarowego „Babydry” nie są istotne w niniejszym przypadku. Zgodnie z tymi rozstrzygnięciami sformułowanie dostrzegalnie różniące się od wyrażen używanych potocznie przez właściwy krąg odbiorców nadaje się właśnie do tego, aby można było stwierdzić wymagany charakter odróżniający. Sąd powinien był dostosować się do tej linii orzeczniczej, aby mogła zostać zapewniona spójność i wiarygodność orzeczeń sądów wspólnotowych.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Regeringsrätten w dniu 26 lutego 2009 r. – X przeciwko Skatteverket

(Sprawa C-84/09)

(2009/C 90/30)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Regeringsrätten / Szwecja

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: X.

Strona pozwana: Skatteverket.